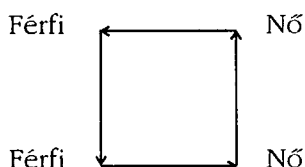

Egy puszi hatása

odaadó előadás

A helyijáratú buszon nagyon sokan megpuszilják egymást. Többen, mint vonaton, vagy helyközi járaton. Talán a kocsi puszi a legritkább. A helyijáratú busz ingerli legjobban az embert puszira. Ebben elsődleges szerepet az utazási táv rövidege játszik, gondolván, sietnünk kell a puszival, hamarosan le is kell szállnunk. A vonaton, vagy helyközi járaton halogatható a puszi, időben kevésbé korlátozott a pusziadási lehetőség. A kocsiról nem is beszélve, ott magunk választjuk meg az időpontot, hogy mikor szállunk ki; akár hetekig is ülhetünk egy kocsi puszira várva.

A helyi járaton férfi nőt puszil meg, nő férfit, nő nőt vagy férfi férfit. A puszik megfigyelésénél ezzel a négy alapesettel kell számolnunk, illetve ezek különböző kombinációival. Az összes kombináció egyidejű teljesülése két nő és két férfi szerepeltetésével oldható meg. Az ábrán a nyíl iránya jelzi, hogy ki kinek adja a puszt.

Nem beszéltünk még az idő rövidege miatt a kölcsönös puszi-ról, mely többnyire szájon át terjed. Ilyenkor a szemléltetésben két-irányú nyilakat használunk, ami egyúttal nemcsak a másik fél fogadókészségét, hanem a pusziiban való aktív részvételt is jelenti. A fenti ábra az úgynevezett gruppenpuszi vagy körkörös puszi, amelynek gyakorisága igen ritka, de létrejötté nem csak elméleti síkon mozog.

A buszon adott puszi négy, egymástól jól elkülöníthető táborra osztja az emberiséget. Az egyik csoportba tartoznak azok, akik örömtelinek tartják, ha két ember pusztit ad egymásnak a buszon, a látvánnyal nem tudnak betelni, fülükben még napokkal később is hallják a puszi neszét. Az is elképzelhető, hogy az ilyen ember gyönyörűségében elszalasztja a megállóját, de nem bosszankodik, arra gondol, hogy megérte. Otthon nem meséli el párjának az élményét, de órákig ott bujkál a szemében, és az étkezésnél sokkal jobban megérzi a kanál tárgyszerűségét, mint máskor vagy más.

A másik csoportba azok tartoznak, akik ellenzik a buszpusztit; amint meglátják, elkapják a fejüket, arcukra az értetlenség kifejezése és az undor ül, nagyon remélik, hogy ma ez volt az első és utolsó, és ha hosszabban tart, akkor az ebbe a csoportba tartozó ember arra esküszik, hogy inkább vesz nekik egy lakást, csak hagyják már abba. Általában feldühödik, és hajlamos az eggyel korábbi megállónál leszállni, hogy a szörnyű élmény után egy kicsit kilevegőztesse a fejét. De előfordulhat, hogy indulatait úgy felfűti a puszi, hogy morgolódása és átkozódása miatt elfelejt leszállni. Dühé ekkor ér a csúcspontjára, és elhatározza, hogy nem bírja tovább és megmondja nekik, hogy az Alesi kipufogóját csókolgassák az időmérő edzés után. Szavai nem kapnak hangot, mert sokkal keményebb büntetést szeretne.

A harmadik csoportba azokat sorolhatjuk, akik közömbösen fogadják a pusztit. Nekik teljesen mindegy, hogy volt-e puszi vagy nem. Ha volt is puszi, mi nekem ebben a jó, kérdezik. Ha van puszi, ha nincs puszi nekem teljesen mindegy, mondják. Egy-egy puszi még nem a világ, és a világ sem egy-egy puszi. Ha pusztit akarnak legyen puszi, ha nem, ne legyen. Az ilyen ember nem bolyong el egy puszi végeláthatatlan ösvényein. Az ilyen ember, ha pusztit lát, nem gondol semmire, se a múltjára se a jövő télre. Jó helyen száll le a buszról, mintha az a puszi nem is létezne.

A negyedik csoportot azokkal az emberekkel tölthetjük föl, akiknek ismereteik közül hiányzik a buszpuszi. Ők nemhogy nem láttak ilyet, de még csak nem is hallottak róla, az őket körbefogó emberformáló világtényezők közül ez teljességgel hiányzik, ezért számukra ez újdonság, egy kisebb fajta felfedezés, amely az eddig kialakult gondolkodásukban részarányos helyet követel magának. Beillesztését megkönnyíti, hogy a számos pusziφέeléség más ismert formája — amelyekre az alábbiakban térünk rá — csak adaptációs

feladatokat ró a negyedik csoportba tartozó emberre, aki ezúttal éppen a negyedik csoport létszámának megy alá.

Az általánosan bevált és használatos puszi mellett még két alappuszt különböztetünk meg. Ez a bepuszi és a kipuszi. A kipuszinál a levegő és az ajkak kifelé mozognak, mintegy kidobják számból az érzelmeinket, lesz, ami lesz. A bepuszinál éppen ellenkezőleg: az ajkak a szétnyílás után befelé mozognak, és a levegő is befelé áramlik. A bepuszi (más néven porszívópuszi) azt fejezi ki, hogy szeretnénk az illetőt belsőkön azonos részének tudni. Ám megjegyzendő, hogy a kipuszi nem a bepuszi ellentéte, hanem előcsalogatója. Egy-egy kipuszi a másik eltaszításának legkisebb egysége.

Kisebb jelentőséggel bírnak, de a fel- és lepusziról is szólnunk kell. A felpuszt alsó ajkunkkal, míg értelemszerűen a lepuszt felső ajkunkkal hajtjuk végre. Szerelemideológiai jelentőségük nincs.

Egy puszinak akkor van igazi hatása, ha az már régen esedékes, tehát elhalasztott puszi, vagy akkor, ha ezzel a puszi lényegét fejezzük ki. A puszi hagyományos lényege: a másik ember szájára történő átlényegülés. A puszi lényegének értelmezése szerint két nagy korszakot különböztetünk meg az emberiség történetében: ez a prepuszi kor és a neopuszi kor. A puszi történetírói azonban feltételezik, hogy a prepuszi kor előtti időkben léteztek olyan pusztartalmak, amelyek a ma élő ember számára elképzelhetetlenek, hiszen puszisziológiai beállítottságuk lehetetlenné teszi az őspuszi-val való azonosulást. Feltételezésük azonban máig nem talált bizonyításra, ugyanis nem maradtak ránk olyan puszikövületek, amelyekből az őspuszi tartalmát lényegileg kiolvashatnánk.

Ugyanakkor az őspuszi létezését nem vonhatjuk kétségbe, mert az ember és a puszi létezése egymással ekvivalensek. Azaz, ha nincs ember, nincs puszi. Ha nincs puszi, nincs ember. Olyan nincs, hogy van puszi, de ember nincs. És olyan sincs, hogy van ember, de puszi nincs. Az ekvivalens kapcsolat szerint értelmét veszti az a kérdés, hogy a puszi vagy az ember volt előbb? Mindazonáltal nagy a csábítása annak az állításnak, hogy a puszi tette az embert emberré. Ha ebbe az állításba behelyettesítjük a neopuszi lényegét, akkor azt találjuk, hogy az ember a másik ember szájára történő átlényegülésben válik emberré. Vagyis úgy szünteti meg önmagát a puszi-ban, hogy közben a puszi-fogadóban él tovább a puszi ideje alatt. De éppen ez az, mert a puszi végeztével önmagába lényegül vissza a pusziadó, azaz „leírja” magát a puszi-val.

Puszifilozófiai fejtegetésemben számos axiómát és már bizonyított tételt használtam fel. Ilyeneket, hogy: nem nevezzük puszinak azt, ha ajkak hozzáérnek valamihez az ajakmozgató izmok mozgása nélkül. Ezt apuszinak hívjuk. De ha apuszi közben egy másik száját érintünk, az már passzív puszi. Minden más esetben apuszi. A szájon kívül bármely testrész puszija a badipuszi. Ez a fajta puszi a puszi ember önállósulását jelenti, de csak akkor, ha a badipuszi viszonyozhatatlan. Viszont ha a badipuszira badipuszi a válasz, az mindkét fél önállósulását, az egyszerű szájpuszin túli elfogadást jelenti. Bár az egyszerű szájpuszi is elfogadást jelent, de ennek lépcsőfokai vannak, ahonnan vissza lehet fordulni, el lehet tűnni, örökre is. Bár a badipuszi sem egy életre szól, de általában hosszabb a lejárata. Egy puszi élettartama annak az érzelmi tartománynak a lineáris függvénye, amelybe behatol. A mélység és az élettartam koordinátái együtt csökkennek vagy nőnek. Ugyan hasonlóan érzelmi tartományokat bolygatunk, de egészen más a puszi élettartama, ha az íz- vagy szag emlékekhez kapcsolódik. Ennek megfelelően egy puszi élettartama lehet hosszan elnyúló negatív élettartam.

Mivel minden pusziiban érzelmeinknek adunk hangot, ezért minden puszi-fokozat jelentés egy belső puszi-fokozatról. Két puszi még semmi. Három a határ. Vagy-vagy. A négy, vagy annál több már az odaadás jele. Ha egy hosszú puszi van és a szem csukva, az felér négy vagy annál több puszival. A hosszú puszi az, ha puszi közben megáll a száj és nem mozdul tovább. Viszont ha sok a puszi, de a szem nyitva, akkor akaratos pusziról beszélünk. Az ilyen puszinak nyögés a vége.

Egészen más a puszi-fogadás, mint a pusziadás. A puszi fogadásának — természetesen ezen szájpusziértünk — három módja van. Az egyiket már érintettük: a passzív puszi, amikor a szájizmok nem válaszolnak. Van az utópuszi, amikor a puszi válaszszerű, és igenlő. Ugyanakkor az elsielt puszi sem ritka. Már kapná a puszi, de ő előbb adja, mintha várná, hogy a másik kezdje, de nem bírta tovább. Az elsielt puszi tüzes. Ilyenkor arra a fajta szerelemre számíthatunk, amelyet a vulkán köt egy-egy tudóssal.

Az alappuszi-fogadásokon kívül még sokféleképpen lehet, ha nem is a puszi, de a puszi szándékot fogadni. A két száj közé emelt tárgy elsülhet jól is, de ezt mindenképpen legalább egy badipuszinak kell megelőznie. A badipuszi fogadása akkor termékeny, ha

a testtájék megrezdül. Ha mozdulatlan marad, akkor olyan, mintha a pusziló egy téli este langyos sírkövet puszilna meg.

Van még az átvitt puszi: megpuszilunk egy tárgyat és a másik szemébe nézünk. A puszinak ekkor a megpuszilt tárggyal jelentést adunk. Ez a kijelentő tárgypuszi, ami roppant veszélyes, hiszen a puszi abszolút jelentését egy tárgyra enyhíti. Veszélyessége miatt nem ajánlott tárgyakat puszilgatva más szemébe nézni. Ha tárgyakat önállóan, egyedül puszilgatunk, az magányhoz vezet. Még mindig jobb: pusziljuk meg önmagunkat.

Önmagunkat megpusztilni is felfedezés. Ez a reflexív badipuszi, amire egészen más tulajdonságok jellemzőek, mint a badipuszira. A reflexív badipuszi kétélű fegyver. Egyrészt elvág a külvilágtól, másrészt önmagunkat a külvilág részeként tünteti fel. A domináns rész visszafordításával egészen jól begubózhatunk. Viszont ezt csak a gyakorlott pusziadóknak és fogadóknak ajánlhatom, mert kétélűsége könnyen vezethet kettős tudathoz vagy tudathasadáshoz. A reflexív badipuszi gyakorlóit előtt ismert az a tény, hogy az idő teltevel (meszesedés, hízás) bizonyos testrészek megpusztilhatatlanná válnak. De ahelyett, hogy úgy gondolnánk rájuk, mint a hátunk közepére, méretarányosan rajzoljuk le az elérhetetlen testrészeket, és a rajzokat pusztítjuk meg, de csak néhányszor, majd tépjük szét a rajzokat, ezáltal fokozatosan megszűnnek létezni az elérhetetlenek.

Mindeztidáig váratott magára a puszi pontos leírása. De mint minden érzéki tapasztalati tény nem ragadható meg egyfelől anatómiai diskurzussal, másfelől pedig lélektani hatásában túlidealizálódik. Ugyanakkor a puszi lényegének leírásában egyfajta lélektani anatómia található, ami az olvasó ember puszival kapcsolatos személyes (és remélhetőleg sokrétű) tapasztalataira alapoz. A pontos puszfogalom tehát leírhatatlan, csak a kérdés létezik: mi a puszi?

Ez a kérdés más kérdésekhez képest, amelyeket abszolút tiszta szellemi állapotunkban vagy abszolút fekete szellemi állapotunkban szoktunk feltenni, kicsi.

Szeged

Podmaniczky Szilárd

